

ASSOCIATION DES DOIGTS DE FEE/Käden taidot ry. Nukkenallemuseo, Ranska/ jäsenmaksu
aikuinen 22€ ja nuori 12€
4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France (OP553902-213402)
tel.04 66 83 19 57 <http://myoldbear.free.fr> ; www.20six.fr/museopaivakirja ;
<http://1000histoires.free.fr>

HEI,

Lézanissa, 29.6.08

Kauan odotettu kesä on tullut. Tänä vuonna pääsin Suomen suveen juuri kauneimpaan aikaan ennen juhannusta, kun luonto oli vihreimmillään ja päivä pisimmillään. Minusta on tullut ulkосуomalainen. Mutta ilman kotimaan perheympyröitä ei jaksaisi asua täällä ulkomailla. Tarvitaan « akkujen latauspaikka ».

Jos vertaan vuotta 2000, jolloin museon perustin, ja tätä nykypäivää vuonna 2008, paljon on kehitystä tapahtunut EU:n myötä. Niin täällä Ranskassa kuin Suomessa Helsingissä kulkiessani olen havainnut. Meidän maamme on paljon kansainvälistynyt ja me « olemme enemmän olemassa » kuin ennen. Suomi tunnetaan myös täällä Ranskassa eikä vain Ruotsi kuten aikaisemmin. Miten mahtaisi olla Suomen laita, jos ei oltaisi hypätty mukaan EU:n junaan?

- Yhteistyö on voimaa. Niin voi sanoa myös tästä museoyhdistyksestä. Yksinäni en olisi pitkälle päässyt. Tien poskeen olisin varmaan jäänyt näiden 8:n vuoden aikana. Kiitos yhdistyksen jäsenille ja aatteellemme. Meitä on nyt 12. Viime vuonna meitä oli vielä 13, kun äiti eli ... Hänen tukensa oli niin suuri, että se ei häviä koskaan, ei eläessä eikä kuollessa.

Nukkenallemuseosta puheenollen paljon on eteenpäin päässyt. Aloin vuonna 2000 noin 100:n esineen kokoelmalla museon! Se oli pikkuriikkinen, varmaan maailman pienin. Sébastien ystäväni sanoi silloin, ettei hänen mielestään museosta voinut puhua. Oikeastaan se olikin vain nukkenallenäyttely viinikellarissani. Mutta « siemeniä ne olivat ja niistä on kasvanut puu ». Nyt kokoelma on enemmän kuin 10 kertaistunut, noin 1200, josta 1000esillä. Vanhoja leluja tai yleensä lapsuusmuistoja, eikä enää kuin pieni murto-osa (20%) itse tehtyjä nukkeja tai nalleja, joita alussa oli eniten. Jo ensimmäisenä turistikesänä selvisi, että vanhat esineet ovat rakkaimpia ihmisille. Ne herättävät muistoja. Siksi olen niitä kerännyt vuosien varrella. Menestys on taattu.

Helsingissä asuessani 80-luvulla tein paljon käsitöitä, koska alkuvuosina minulla ei ollut televisiota. Täällä minulla on niitä joitakin nyt esillä olohuoneessani. Mukana on yksi ristipistoilla tehty tyyny, jossa on kolme lausetta kirjailtuna. Se kertoo samalla yhdistyksemme elämänfilosofiasta: « Kukka pieni kuiskaa näin, kasva aina valoon päin ». Toinen lause sopii edelliseen kappaleeseen, tähän museotarinaan: « Kussa rahtu rakkautta, siinä siunaus lähellä ». Kolmannen lauseen säilytän tämän kirjeen loppuun...

Finanssipuoli kulkee aina jäljessä etanan vauhtia. Pikku budjetilla on kuitenkin selvitty. Tänä vuonna tuloja on ollut 195,80euroa ja menoja 437,01euroa. Tulot ovat hiukan viime vuotta suuremmat, koska tammikuussa oli paikallisessa sanomalehdessä Midi Libressä artikkeli tästä museosta. Se toi museokävijöitä jonkun verran. Artikkeli on luettavissa suomennettuna Myoldbear-sivuilla. Olen taas lainannut yhdistykselle ilman korkoa puuttuvan budjetin osan laskujen maksamiseksi. Kerroin tästä yhdistyksen pörssitilanteesta erälle monsieur'eelle, joka tuntee hyvin yhdistysmaailman. Hän oli sitä mieltä, että kannattaa ehdottomasti pönkittää kulttuuriharrastusta. - Ei raha siinä hukkaan mene. Se on tulevaisuuteen investointia. - Koen, että se on minun yksi elämäntehtäväni. En ole uraihminen, niin kuin ovat monet kanssasisareni. Maailmalle minä lähdin. Toisilla on Afrikassa kummilapsi, minulla ei. Tämä museo on minun tapani ilahduttaa lapsia ja muita, vauvasta vaariin.

Virtuaalielämä on vilkasta internetissä. Siellä on helpompi toteuttaa tavoitteitaan. Myoldbear-sivujen käyntimäärä on viimeisen 12kk:n aikana jo yltänyt 20 000. Viime aikoina Usa (33%) on ylittänyt Ranskan (31%). Kolmantena on Suomi (8%), sitten Englanti (4,5%) ja Kanada (3%).

Niiden lisäksi internetsivuilla kävijöitä on ihan joka puolelta maailmaa. Ranskankielisen blogini käyntimäärä kuukausittain on noin 1000, kun olen kirjoittanut säännöllisesti. Sillä on kansainvälinen ranskankielinen lukijakunta. Suomenkielisen blogin, museopaivakirjan, tilastot ovat vähemmän selvät, koska niitä ei näe maakohtaisesti.

Netin vaikutuksesta viime maanantaina museossa kävi 24hengen koululaisryhmä opettajineen. 8-vuotiaat koululaiset tulivat lahja mukanaan. 21 piirustusta. Se oli mukava yllätys, vaikka olin niitä pyytänyt. Tilaisuuden tullen laitan ne esille vanhojen piirustusten kanssa. Niistä näkee lasten mielikuvitusmaailman muutoksen 1960-luvulta nykypäivään. Koulunäyttely oli tykätty muiden ohessa. Lapset olivat ihmeen kiinnostuneita kaikesta, pitkästyminen ei ollut tietoakaan.

Tätä kirjoittaessani soi puhelin. Naapurikylästä on tulossa toinen lapsiryhmä ensi kuussa, jos he eivät peruuta. Sisäänpääsymaksu voi olla kynnyksenä, ilmaista pitäisi lapsille kaikki olla. Niin on käynyt joidenkin ryhmien kanssa. Vaikka tämä Käden taidot yhdistys ei ole kunnan avustama. Silloin se olisi eri asia, jos kunta kustantaisi. Muuten meillä on nykyään uusi kunnanjohtaja ja ilmapiiri on parantunut.

Vielä tilastoista hiukan. Naapurikylän Euroopan ainoassa Bambupuistossa oli viime vuonna kävijöitä puolet enemmän (366 000) kuin Suomen ykkösturistipaikassa Nykytaiteen museo Kiasmassa Helsingissä (182 600). Siitä näkee, että alueellamme on aikamoinen vuosittainen turistivirta, vaikka maaseudulla ollaan.

Tämä Lézan on 10km:n päässä Bambupuistosta. Hiljainen nukkumakortteli on meidän kylämme. Bambupuistotielle olen vienyt kerran museokyltin houkuttelemaan turisteja tänne päin. Pieni prosentti sieltä tulee kesäisin. Kokoelmassani pitäisi olla joku erikoinen vetonaula, joka herättäisi ihmisten mielenkiinnon. Harvinaisuuksia pitää etsiä. Häntäpäähän sijoittuu tämä Nukkenallemuseo noissa kovissa tilastokilpailuissa. Mutta mitäs siitä? Joukon jatkona mukana ollaan. Ja yksikin vierailija on meille arvokas. Eräs amerikkalainen sanoi kerran: « Jos saa yhdenkin ihmisen onnelliseksi, museolla on tarkoituksensa, vaikka olisi pienempikin ». « Hymy huulilla » on paras kiitos.

Tämän 8:n vuoden aikana on alueeltamme lopettanut ainakin kaksi yksityistä museota. Toinen oli aika uusi. Mutta toinen oli monivuotinen. Musée du santon. Se tarkoittaa erilaisia vanhoja ammatteja edustavia nukkeja, jotka ovat tyypillisiä erikoisesti Provencen alueella, mutta myös täällä. Molemmat museot olivat vielä ihan lähellä Bambupuistoa. - Ainakin se Santon-museo oli kaupallinen yritys, eikä yhdistys. Tiedän, että sillä toisella uudemmallalla museolla oli hirmuisen korkea talovuokra. Se taisi kaatua siihen. Aika isoa bisnestä olivat molemmat epäilemättä, moninkertaista tämän Nukkenallemuseon pörssiin nähden. Ja riskit myös. - Yrityksenä ei tämä minunkaan museoni elänyt kuin yhden vuoden 2000. Sekin oli liikaa. Mutta veloilta vältyttiin, koska oli minibudjetti.

Huomisesta ei tiedä. Sanotaan, että tee työtä niin kuin eläisit ikuisesti, rakasta niin kuin kuolisit huomenna. Nukkenallemuseon ensimmäiset vuodet olivat niin kuin koetinkivi. Pelkäsin aina, että joutuu sulkemaan. Ja naapurit jaksoivat ihmetellä monta vuotta, miksi museo on vielä olemassa. Sanoin heille, että harrastuksestani on kyse, jo 1985 aloin kokoelmani. Onneksi ne ilkeäkriittiset kysymykset ovat loppuneet. - Jos ei ole tulevaisuudenuskoa, ei voi mihinkään ryhtyä tässä elämässä. Tappiomielialan lietsomisesta ei ole mitään hyötyä. Negatiivisuus on kuolemaksi.

Museotalohanke jatkuu. Huhtikuussa minuun iski taas kova talokuume. Naapurikylässä oli myynnissä ihana talo puutarhoineen. Koiran adoptoimistakin kerkisin jo suunnittelemaan. Se on « tilauslistalla » heti ensimmäisenä. Mutta lopulta kaupanteko kaatui samaan rakennuslupakieltoon, kuin viime vuonna. Nykyisessä maailmanlaajuisessa taloustaantumatilanteessa näyttää siltä, että kiinteistöhankeet voivat siirtyä ties kuinka kauas. Toisaalta hyvä tilaisuus voi tulla jo huomenna tai

sitten vasta 10 vuoden päästä.

Onnea on ollut sitävastoin pikku talo-kaupoissa. Puisia vanhoja nukketaloja on nyt kokoelmassa kaikkiaan 7kpl. Vanhin on 1900-luvun taitteesta. Se on saksalainen tai itävaltalainen. Toiset ovat 1930-1950 luvulta. Joukossa on mm.tirolilainen, saksalainen, pari englantilaista ja amerikkalainen nukketalo. Neljä niistä on kalustettuja. Lisäksi on nukkejen miniatyyrikoulu 60-luvulta ja pieni nallejen koulu 30-luvulta.

Kädentaidot yhdistyksen elämä jatkuu hiljaksen entiseen tapaan. Ei ole mitään erikoista uutta suunnitteilla, paitsi yksi asia, josta kerron myöhemmin. Maaliskuussa olin Salon de Provencessa kansainvälisessä nukkenalletapahtumassa, josta on tullut jokavuotinen traditio. Ja niin myös Barjacin antiikkimarkkinoista pääsiäisen aikaan ja elokuussa.

Autolla pääsee ihmeesti joka paikkaan. Vaikka bensan hinta on huipussaan, täytyy silti saada hiukan nauttia ajelusta. Tänä kesänä meinaan tehdä muutamia autoretkiä kuten viime vuonna tein « kirppumatkat ». Kiersin vanhan tavaran ulkoilmatorit Välimerelle asti ja monissa naapurikyylissä tuli käytyä. Automatkaltani löysin kaikkea muuta kuin etsin, mutta se vasta olikin hienoa! Sieluni silmin näen vieläkin aurinkoiset ja avarat merimaisemat.

« Ei kulje se tyhjänä maailman rantaa, joka ilonsa omassa repussa kantaa ».

Laitan nykyään tämän yhdistyskirjeen Myoldbear-sivuille luettavaksi. Se on enemmän julkinen kuin ennen. Lukijakunnasta ei tiedä paljoa, vain sen, että suomalaisia ovat tai suomenkielisiä. Joskus olisi mukava saada palautetta.

Uusia jäseniä kaivataan yhdistykseen. Tuletko mukaan?

Hyvää kesää kaikille ja tervetuloa tänne katsomaan!

Ulla-Maija Suonpää
Puheenjohtaja
Käden taidot ry.